

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 37.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 10. September 1893.

VI. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Ærede Holdere erindres om, at Bladet for at undgaa Uregelmæssighed i Forsendelsen maa være bestilt og betalt hos Posten inden 27. September.

Virk flittigt for Bladets Udbredelse!

Alice Bron.

Det er ikke sjældent i vor Tid at se Forfatterinder og Digtere indtage Embeder og sociale Stillinger, hvorved de bliver i Stand til at realisere deres menneskekærlige Tanker til Gavn for de lidende i Samfundet; og det er naturligt. I Romantikens Tid var Digterne Skikkelser, der drømte deres æstetiske Drømme paa deres ensomme Kammer. Deres Tanker blev derfor ogsaa kun skønne Blomster, der kunde pryde de riges Hjem, de fattige havde ingen Brug for dem; thi de spurgte kun efter Brød. I vore Dage er Digternaturen travle Arbejdere, der vil bygge et nyt Samfund op fra Grunden. Derfor sænker de sig dybt i Folkehavet, uden Frygt og fine Fornemmelser, for at finde de ægte Perler, der skal forvandle Samfundet. Digteren giver sig selv som det „nærende Brød“.

Derfor ser vi rundt om i Evropa Digterne i Spidsen for dem, der kæmper for Retfærdighed og Fred. Vi møder dem i Journalistiken, paa Talerstolen og i de fattiges Kvarterer, paa Kongresser og i Skolen. Det poetiske kan kun trives i Virkelighedens Kamp, derfor maa de ogsaa frem i Embeder og i Folkerepræsentationer.

Fru Alice Bron er en af disse Digternaturer, hvis menneskekærlige Tanker ikke lod hende nogen Ro, før hun fuld af Ild og Skønhed skrev sine Bøger og fik Lov at arbejde for de lidende. Nu sidder hun som

Fru Alice Bron.

Formand i Fattigdirektionen i Monceau i Belgien. Vore Læsere vil erindre, at Kvindebladet for nogen Tid siden udtalte sin Glæde over, at Justitsministeren selv arbejdede for netop at faa en Kvinde ind i Fattigvæsenets Bestyrelse. I Dag bringer vi hendes Portræt.

Naar man ser Fru Alice Brons Billede føler man, at denne intelligente, varmtfølende Kvinde maa vække den højeste Sympati.

Alice Bron er en Datter af Pamplet-skriveren de Fré og gift med en Rigmand, Chef for et Hammerværk, Charleroi. Selv deputerede hun med et Flyveskrift, som vakte stor Opsigt, „Isidore Pistolet“, men hender glødende Kærlighed til de nødlidende i Samfundet har hun nedlagt i sine Noveller.

„Chez nous“ skildrer Episoder fra en af de store Arbejderopstande, som Belgien saa ofte har været Skuepladsen for. Og naar man har læst denne Bog, staar det en saa klart, hvorfor just Fru Alice Bron maatte være selskreven til det Tillidshverv, hun nylig er bleven hædret med. Hun kender disse Samfundets Stedbørn og deres sørgelige Lod, hun har et aabent Blik for deres Mangler og Skrøbeligheder, fysiske og moralske, men hun har tillige den Tro paa Menneskeværdet i dem, uden hvilken man aldrig vil være i Stand til at rejse den faldne eller trøste den nedbrudte; hun har den Tro paa det gode i Slægten, som maa være Grundstenen i al sand Menneskekærlighed og uden hvilken Gaver og Almisser ikke ville naa deres højeste Maal: det, at vække Tillid.

„Mademoiselle Corvin“ fører os derimod ind i Aristokratiets og det højere Bourgeois Liv. Navnlig første Halvdel er udmærket. Man læser med Fornøjelse Forf.s Skildringer af Livet i Ostende, glæder sig over hendes skarpe Iagttagelsesevne og det ypperlige Lune, hun lægger for Dagen, navnlig hvor hun præsenterer os for Ægteparret Corvin. Og der er ikke ringe Kunst i det yndefulde, lille Prosadigt om Marguerites og hendes Elskedes tavse Hengivelse og stumme Kærlighed. Knudens Løsning — denne Achilleshæl hos alle Tiders og alle Landes Forfattere — forekommer os lidt ubehændig og heller ikke psykologisk sand. Renés Selvmord kommer saa overraskende, ja, man kan næsten sige forbløffende. Man faar Indtrykket af, at Forf. selv har tænkt sig denne Virkning paa Læseren, i det mindste anvender hun en Del Refleksioner paa at motivere denne Begivenhed. Hun lader den ikke virke umiddelbart som en Følge af de for Haanden værende Omstændigheder. Men som sagt, der er meget at glæde sig over